

Дід і онук

Брати (Якоб і Вільгельм) Грімм

Був собі дід, такий старий, що вже й недобачав, і недочував, і ледь на ногах стояв. А руки в нього так трусилися, що він насилу тримав ложку, як сідав до столу їсти. Бувало, що й на стіл трохи юшки розхлюпає, і по бороді потече. Дуже це муляло очі синові та невістці, і нарешті вони почали садовити діда не до столу, а в закутку біля печі, і їжу йому давали в глиняній мисочці, та ще й ніколи повну не насипали. Дід сумно дивився з закутка на стіл, біля якого вони їли, і в очах у нього стояли сльози.

Одного разу дід не втримав мисочки тремтячими руками, вона впала додолу й розбилася. Невістка вилаяла його, але він нічого не сказав, лише тяжко зітхнув. Тоді син з невісткою поїхали на ярмарок і купили за безцінь дерев'яну мисочку. Відтепер старий їв з неї.

Якось сидять вони всі в хаті, а чотирирічний онук складає долі якісь дощечки до купи.

— Що це ти робиш? — спитав батько.

— Коритце, — відповів хлопчик. — Ви з мамою будете їсти з нього, як я виросту.

Чоловік з жінкою глянули одне на одного, заплакали й відразу ж забрали діда до столу.

Відтоді старий їв разом з усіма, і син з невісткою нічого не казали йому, навіть як він трохи й розхлюпував юшку.

Переклад Євгена Поповича